

Улава го за десната ръка, и тѣткси го поставя на върха на една гора, която беше десетъ пѣти по висока отъ Таворската. Докъча мѣ очите, и тѣй ги просветѣла, щото можаше да види отъ Истокъ до Западъ тѣй чисто, като да мѣ беше само нѣщо предъ очите. Виде една земя която ни беше ни виждалъ ни чѣвалъ, и по нея съ милиони отъ сѣкаква вѣстъ и родъ хора. Сичките бѣха безгрижни, безъ рабора, и сѣвсемъ за нищо са не грижаха. Некои си лежаха по полето, и въ прости колиби, сѣка челадъ особно, една отъ другъга отделена и усамена. А некои си пакъ събрани по млозина (на бюлѣци) пречаха тѣ на десно, тѣ на лево, и незнаха на каде отиватъ и за що. Нѣйде са не виждаше нити градъ, нити постожно село, нити какое общо зданіе, нито какое общество, което поне три дни да трае съединено. Който бѣха днесъ на едно място, утре, или подиръ какой день, Господъ знае де отхождаха. Тамъ немаше нито Царь нито